

تجربه اتحاد در کلیسای اولیه

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اعمال رسولان باب ۱ آیات ۱۲ تا ۱۴؛ اعمال رسولان باب ۲ آیه ۵ تا ۱۳؛ مکاشفه یوحنا باب ۱۴ آیه ۱۲؛ اعمال رسولان باب ۲ آیات ۴۲ تا ۴۷؛ اعمال رسولان باب ۴ آیات ۳۲ تا ۳۷؛ اعمال رسولان باب ۵ آیات ۱ تا ۱۱؛ دوم قرنیتیان باب ۹ آیات ۸ تا ۱۵.

آیه حفظی: « آنان همیشه وقت خود را با شنیدن تعالیم رسولان و مشارکت ایمانداران و پاره کردن نان و دعا می‌گذرانیدند » (اعمال رسولان باب ۲ آیه ۴۲).

اتحاد کلیسا در نتیجه در میان گذاشتن تجربه روحانی در عیسی می باشد، آنکه حقیقت و راستی است. « من راه و راستی و حیات هستم، هیچ کس جز به وسیله من نزد پدر نمی آید » (یوحنا باب ۱۴ آیه ۶). پیوندهای محکم حلقه مودت در سفرها و تجربیات روحانی مشترک شکل می گیرند. ادونتیست های ابتدایی چنان تجربه ای را در جنبش میلرایت کسب نمودند. تجربه مشرک ایشان در سال ۱۸۴۴ قلب های ایشان را بهم پیوند زد، هنگامی که در پی یافتن شرحی در نومیدی خود بر آمدند. این تجربه باعث به وجود آمدن کلیسای ادونتیست روز هفتم و حقیقت درباره داوری پیش از ظهور و تمام چیزهایی بود که در بر داشت.

تجربه حواریون عیسی پس از عروج او به آسمان شهادتی از قدرت کلام خدا، دعا و هم نشینی مشترک در ایجاد اتحاد و هماهنگی در میان ایمانداران با پیشینه های مختلف فرهنگی گسترده می باشد. امروزه نیز چنین تجربه ای امکان پذیر است.

« من تأکید دارم که هم نشینی بطور اخص عامل مهمی در عبادت مشترک می باشد ... هیچ جایگزینی برای تحقق پیوند روحانی که فرد مسیحی را با دیگر ایمانداران و خداوند عیسی مسیح متحد می سازد، برای وی وجود ندارد ... عیسی مسیح ابتدا جانی را نزد خود می آورد ولی سپس او همیشه آن جان را با دیگر ایمانداران در هیکل خود یعنی کلیسا متحد می سازد. » — Robert G. Rayburn, *O Come*,

Let Us Worship (Grand Rapids: Baker Book House, 1980), p. 91

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۱۲ آبان - ۳ November آماده شوید.

روزهای آماده‌سازی

عیسی در آخرین ساعاتی که با حواریون خویش سپری نمود، وعده داد که آنها را تنها نخواهد گذاشت. یک تسلی بخش دیگر یعنی روح القدس با ایشان همراه خواهد بود تا ایشان را در خدمت مدد نماید. روح به ایشان کمک خواهد نمود تا بسیاری از گفتار و کردار عیسی را بیاد آورند. (یوحنا باب ۱۴ آیه ۲۶) و آنها را در کشف حقایق بیشتر راهنمایی خواهد نمود (یوحنا باب ۱۶ آیه ۱۳). « عیسی در روز عروج خود وعده اش را تجدید نمود. بعد از چند روز شما با روح القدس تعمید خواهید یافت ... وقتی روح القدس بر شما نازل شود قدرت خواهید یافت » (اعمال رسولان باب ۱ آیات ۵ و ۸). قدرت روح القدس به شاگردان داده خواهد شد تا آنها را قادر به شهادت دادن در اورشلیم، یهودیه، سامره و تا پایان زمین کند (اعمال رسولان باب ۱ آیه ۸).

اعمال رسولان باب ۱ آیات ۱۲ تا ۱۴ را بخوانید. حواریون در طی این ده روز چه کاری انجام دادند؟

ما می‌توانیم این ده روز را به عنوان دوره آماده سازی شدید معنوی تصور کنیم، نوعی انزوا که در طی آن حواریون خاطراتشان از عیسی، کارهای او، تعالیم او و معجزاتش را با یکدیگر درمیان گذاشتند. آنها « در عبادت و دعا یکدل بودند » (اعمال رسولان باب ۱ آیه ۱۴).

« حواریون همچنان که منتظر تحقق وعده بودند، قلب‌های خود را در توبه حقیقی فروتن نمودند و بی‌ایمانی خود اعتراف کردند. هنگامی که خاطره کلامی که مسیح پیش از مرگ خویش به زبان آورده بود را به یاد آورند، معنای آنها را پری بیشتری درک نمودند. حقایقی که از ذهنشان رفته بود بار دیگر بازگشت و آنها را برای یکدیگر تکرار کردند. آنها خودشان را برای عدم درک نجات دهنده سرزنش نمودند. زندگی شگفت‌انگیز عیسی همچون رژه، صحنه به صحنه از مقابل چشمان ایشان عبور کرد. همچنان که در مورد زندگی پاک و مقدس عیسی فکر می‌کردند، احساس نمودند که هیچ رنجی بیش از حد سخت و هیچ فداکاری بیش از حد بزرگ نخواهد بود، تنها اگر می‌توانستند با شیوه زندگی‌شان از محبت آمیز بودن شخصیت مسیح شهادت دهند. آنان در خیال خود افسوس می‌خوردند که آه اگر آن سه سال تکرار می‌شد، چقدر متفاوت می‌توانستند عمل کنند!! اگر می‌توانستند بار دیگر استاد را ببینند، چقدر بسیار صادقانه تلاش می‌کردند تا محبت عمیق خود را به او نشان دهند و چقدر برای موقعیت‌هایی که با سخنان و اعمالی که از روی بی‌ایمانی او را رنجانده بود اندوهگین می‌شدند! اما آنها با این فکر که بخشیده شده بودند آرامش یافتند. و مصمم شدند که تا آنجا که ممکن است با شهادت دادن شجاعانه از عیسی در برابر جهان، بی‌ایمانی خود را جبران کنند... آنها با کنار گذاشتن

همه تفاوت‌ها و تمایل به برتری، در هم‌نشینی مسیحی به یکدیگر نزدیک شدند» - الن جی. وایت، — Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, pp. 36, 37

دوست داشتید که چه چیزهایی را در خصوص ایمان خود اگر می‌توانستی تکرار کنید؟ شما از پشیمانی‌های خود در مورد گذشته چه چیزی می‌توانید بیاموزید که به شما در ساختن آینده‌ای بهتر کمک کند؟

۷ آبان

دوشنبه

از بابل تا پنطیکاست

روزهای آماده‌سازی روحانی پس از عروج عیسی، در وقایع پنطیکاست به اوج رسید. آیه اول به ما می‌گوید که در آن روز، درست پیش از آنکه روح‌القدس بر حواریون نازل شود، همه آنها بطور «یکدل» با هم بودند (اعمال رسولان باب ۲ آیه ۱).

در عهد قدیم، پنطیکاست دومین عید از سه عید مهم بود که هر ذکوری از اسرائیل باید در آنجا حضور می‌یافت. این عید پنجاه روز (در یونانی، pentekoste، پنجاهمین روز) پس از عید پَسَح برگزار می‌شد. در طول این عید، عبرانیان نخستین ثمره برداشت تابستان خود را به عنوان پیشکش شکرگزاری به خدا تقدیم می‌کردند.

این احتمال وجود دارد که در زمان عیسی نیز عید پنطیکاست شامل جشنی بخاطر اعطای احکام بر روی کوه سینا بوده باشد (خروج باب ۱۹ آیه ۱). بنابراین، ما در اینجا ادامه اهمیت احکام خدا را به عنوان بخشی از پیام مسیحیت در مورد عیسی می‌بینیم که با مرگ خویش، آموزش را به تمام کسانی که بخاطر نقض احکام خدا توبه کنند، ارزانی می‌دارد. جای تعجب نیست که یکی از متن‌های بسیار مهم در مورد روزهای پایانی به احکام و انجیل مربوط می‌شود: «در اینجاست صبر مقدسین که احکام خدا و ایمان عیسی را حفظ می‌نمایند» (مکاشفه یوحنا باب ۱۴ آیه ۱۲).

همچنین در مورد کوه سینا، هنگامی که موسی ده فرمان را دریافت نمود (خروج باب ۱۹ آیات ۱۶ تا ۲۵، عبرانیان باب ۱۲ آیه ۱۸)، پدیده‌های فوق‌العاده متعددی در این پنطیکاست به وقوع پیوست. «ناگهان صدایی شبیه وزش باد شدید از آسمان آمد و تمام خانه‌ای را که در آن نشسته بودند پر ساخت. در برابر چشم آنان زبانه‌هایی مانند زبانه‌های آتش ظاهر شد که از یکدیگر جدا گشته و بر هر یک از آنان قرار گرفت. همه از روح القدس پر گشتند و بطوری که روح به ایشان قدرت تکلم بخشید به زبان‌هایی دیگر شروع به صحبت کردند» (اعمال رسولان باب ۲ آیات ۲ تا ۴).

اعمال رسولان باب ۲ آیات ۵ تا ۱۳ را بخوانید. اهمیت این رویداد شگفت‌انگیز چیست؟

پنطیکاست قرار بود عید شادی باشد، ضیافتی برای تشکر از خداوند از وفور برکات وی. شاید در اینجا دلیلی برای اتهام نادرست مستی باشد (اعمال رسولان باب ۲ آیات ۱۳ تا ۱۵). قدرت خدا بویژه در معجزه سخن گفتن و شنیدن به زبان های گوناگون دیده می شود. تمام یهودیانی که از سراسر امپراطوری روم برای این برای برگزاری این عید به اورشلیم آمده بودند، پیام عیسی، مسیح موعود را به زبان خود شنیدند. پنطیکاست به گونه ای منحصر به فرد به خنثی سازی پراکندگی خانواده ابتدایی بشری و ایجاد گروه های قومی که بطور جدی در برج بابل آغاز شد، کمک می کند. معجزه فیض، اتحاد مجدد خانواده بشری را آغاز می کند. اتحاد کلیسای خدا در مقیاس جهانی، بر ماهیت ملکوت او در بازگرداندن آنچه در بابل از دست رفت، شهادت می دهد.

۸ آبان

سه شنبه

اتحاد در هم نشینی

در پاسخ به موعظه پطرس و درخواستش برای توبه و نجات، حدود سه هزار نفر تصمیم گرفتند عیسی را به عنوان مسیح موعود و تحقق وعده های عهد قدیم به اسرائیل بپذیرند. خدا در قلوب همه این مردم کار می کرد. بسیار از راه دور در مورد عیسی شنیده بودند و احتمالاً به امید وصال و دیدار او به اورشلیم سفر کرده بودند. برخی ممکن است عیسی را دیده و پیام های نجات خدا را شنیده، اما خود را وقف پیروی از وی نکرده باشند. در پنطیکاست، خدا بطور معجزه آسایی در زندگی حواریون مداخله نمود و ایشان را به عنوان شاهدان رستاخیز عیسی بکار برد. اکنون آنها می دانند که مردم در نام عیسی می توانند از بخشیده شدن گناهانشان مطمئن باشند (اعمال رسولان باب ۲ آیه ۳۸).

اعمال رسولان باب ۲ آیات ۴۲ تا ۴۷ را بخوانید. این پیروان اولیه عیسی به عنوان جمعی از ایمانداران، چه فعالیت هایی انجام دادند؟ چه چیزی این اتحاد شگفت انگیز مودت و برادری را بوجود آورد؟

جالب توجه است که اولین فعالیتی که این جمع از ایمانداران جدید به آن پرداختند، فراگرفتن تعالیم رسولان بود. آموزه های کتاب مقدس روشی مهم برای تسهیل رشد روحانی نو ایمانداران می باشد. عیسی به حواریون خود مأموریت داد تا «تمام چیزهایی که به ایشان فرمان داده بود» را به آنها تعلیم دهند (متی باب ۲۸ آیه ۲۰). این جامعه جدید زمانی را صرف نمودند تا از رسولان در مورد عیسی بیاموزند. آنها احتمالاً در مورد زندگی و مأموریت عیسی، آموزه ها، تمثیل ها و موعظه هایش شنیدند؛ و معجزات وی، همگی شرحی از تحقق کلام عبرانیان در نوشته های انبیاء بود.

آنها همچنین وقت خود را صرف دعا و تکه کردن نان نمودند. اینکه آیا تکه کردن نان اشاره مستقیم به شام خداوند دارد یا در واقع مربوط می‌شود به با هم غذا خوردن ایشان، - آنگونه که اعمال رسولان باب ۲ آیه ۴۶ به نظر می‌رسد بر آن دلالت دارد، - مشخص نمی‌باشد. اشاره به هم‌نشینی قطعاً این استنباط را در پی دارد که این اجتماع جدید اغلب و بطور منظم هم در معبد اورشلیم که همچنان به عنوان کانون دعا و عبادت ایشان بود و نیز در خانه‌های خود با هم زمان می‌گذراندند. آنها زندگی صمیمانه‌ای با هم داشتند. با هم دعا می‌کردند و غذا می‌خوردند. دعا عنصری حیاتی در اجتماع ایمانی می‌باشد و برای رشد روحانی ضروری است. این اجتماع جدید برای عبادت وقت می‌گذاشتند. به ما گفته شده است که این فعالیت‌ها با « ثبات قدم » انجام می‌شد.

این هم‌نشینی با ثبات در اورشلیم موجب برقراری رابطه‌ای خوب با دیگران شد. ایمانداران جدید « مورد احترام همه مردم » عنوان شده بودند (اعمال رسولان باب ۲ آیه ۴۷). شکی نیست که کار روح‌القدس در زندگی ایشان، تأثیری قدرتمند بر اطرافیان‌شان داشت و به عنوان شاهدی قدرتمند از حقیقت عیسی یا همان مسیح موعود عمل نمود.

کلیسای محلی شما از مثال آمده در اینجا در مورد اتحاد، هم‌نشینی و شهادت چه چیزی می‌تواند بیاموزد؟

۹ آبان

چهارشنبه

ساختن و طمع

لوقا به ما می‌گوید که یکی از نتایج طبیعی هم‌نشینی که پیروان عیسی کمی پس از پنطیکاست تجربه کردند، حمایت متقابل ایشان از یکدیگر بود. « تمام ایمانداران با هم متحد و در همه چیز شریک بودند. مال و دارایی خود را می‌فروختند و به نسبت احتیاج هر کس بین خود تقسیم می‌کردند » (اعمال رسولان باب ۲ آیات ۴۴ و ۴۵).

این به اشتراک گذاشتن دارایی‌ها لازمه این جامعه نبود بلکه نتیجه‌ای داوطلبانه از محبت ایشان نسبت به یکدیگر در هم‌نشینی که تجربه می‌کنند، بود. همچنین ابراز واقعی اتحاد مابین آنها بود. این حمایت متقابل برای مدتی ادامه یافت و در اعمال رسولان باب‌های ۴ و ۵، جزئیات بیشتری در این باره می‌یابیم. و همانطور که در آینده خواهیم دید، این موضوع در جاهای دیگر عهد جدید نیز دیده می‌شود.

در راستای این زمینه است که برنابا برای اولین بار معرفی می‌شود. او به نظر می‌رسد که فردی ثروتمند و ملاک زمین باشد. او که دارایی خود را به نفع اجتماع فروخت، پول را نزد رسولان آورد (اعمال رسولان باب ۴ آیات ۳۶ و ۳۷). برنابا به عنوان الگویی برای پیروی به تصویر کشیده شده است.

اعمال رسولان باب ۴ آیات ۳۲ تا ۳۷ و باب ۵ آیات ۱ تا ۱۱ را بخوانید. رفتار و نگرش‌های برنابا را با حنایا و سفیره مقایسه کنید. چه مشکلی در مورد این زوج بوجود آمد؟

جدا از گناه دروغ آشکار آنان به روح‌القدس، آنها از خود حرص و طمع نشان دادند. شاید هیچ گناهی سریع‌تر از خودخواهی و طمع نمی‌تواند محبت هم‌نشینی و برادری را از بین ببرد. اگر برنابا به عنوان الگوی مثبت روحیه هم‌نشینی کلیسای اولیه در نظر گرفته می‌شود، حنایا و سفیره بر عکس این قضیه می‌باشند. لوقا در به اشتراک گذاشتن این روایت در مورد افراد با فضیلت کمتر در اجتماع، صادقانه عمل می‌کند.

در ده فرمان (خروج باب ۲۰ آیات ۱ تا ۱۷)، آخرین فرمان در مورد طمع، با بقیه تفاوت دارد. در حالی که سایر فرمان‌ها آشکارا از تعدی بشر به خواست و اراده خدا سخن می‌گویند، لیکن آخرین فرمان، در مورد چیزی است که در قلب پنهان می‌باشد. گناه طمع بالفعل نیست؛ در عوض، یک فرآیند فکری می‌باشد. طمع و خودخواهی همراه آن، گناهی آشکار نیست بلکه وضعیتی از طبیعت گناه‌آلود بشر می‌باشد. طمع و خودخواهی‌هایی که به همراه دارد، گناهی قابل رویت نیست بلکه حالتی از طبیعت گناه‌آلود بشری است. حرص و طمع تنها زمانی آشکار می‌گردد که در اعمال خودخواهانه از جمله آنچه که در اینجا در مورد حنایا و سفیره می‌بینیم، آشکار می‌گردد. به نوعی، فرمان آخر ریشه شرارت می‌باشد که در اعمال محکوم شده توسط دیگر فرمان‌ها ابراز می‌گردد. طمع ایشان، آنها را تحت نفوذ شیطان قرار داد که سبب شد تا به خدا دروغ بگویند؛ که با طمع یهودا و کاری که به آن مبادرت ورزید بی‌شبهت نبود.

ما به چه روش‌هایی می‌توانیم طمع را از زندگی خود ریشه کن کنیم؟ چرا سپاس و قدردانی نسبت به آنچه که داریم، پادزهری قوی برای این شرارت می‌باشد؟

۱۰ آبان

پنجشنبه

فقیر و مسکین را در خاطر داشته باش

به اشتراک گذاشتن دارایی‌های فردی اغلب تجلی محسوس از اتحاد در کلیسای اولیه بود. سخاوتمندی توصیف شده در باب‌های ابتدایی کتاب اعمال رسولان، بعدها با دعوت پولس از کلیساهایی که در مقدونیه و اخائیه ایجاد نموده بود به کمک به فقیران در اورشلیم، ادامه می‌یابد (اعمال رسولان باب ۱۱ آیات ۲۷ تا ۳۰، غلاطیان باب ۲ آیه ۱۰، رومیان باب ۱۵ آیه ۲۶ و اول قرنتیان باب ۱۶ آیات ۱ تا ۴ را ببینید). این عطا به حالتی ملموس از این حقیقت تبدیل شد که ایمانداران غیر یهودی برای برادران و خواهران

یهودی خود در اورشلیم توجه و محبت دارند. با وجود تفاوت های قومی و فرهنگی، آنها در مسیح یک جسم را تشکیل می دهند و یک انجیل را با یکدیگر ارج می نهند. سهیم نمودن نیازمندان، نه تنها اتحاد موجود در کلیسا را نمایان می سازد بلکه همچنین این اتحاد را تقویت می کند.

دوم قرن **تیمان باب ۹ آیات ۸ تا ۱۵ را بخوانید. پولس می گوید نتایج سخاوت آشکار شده توسط کلیسای قرنس چه می باشد؟**

تجربه اتحاد در کلیسای اولیه، آنچه که امروزه نیز می تواند انجام شود را به ما نشان می دهد. با این وجود، اتحاد بدون تعهد از روی اختیار از طرف ایمانداران اتفاق نیفتاد. رهبران اجتماع اولیه این را به عنوان تحکیم اتحاد در مسیح دیدند. محبت میان زن و شوهر و فرزندان، تعهدی است که باید به صورت ارادی هر روزه پرورش یابد و اتحاد میان ایمانداران نیز چنین می باشد. اتحادی که ما در مسیح داریم به شیوه های مختلف ترغیب گردیده و آشکار شده است.

عوامل آشکاری که این اتحاد را در کلیسای اولیه پرورش دادند شامل دعا، عبادت، هم‌نشینی، دیدگاه مشترک و مطالعه کتاب مقدس بودند. آنها نه تنها مأموریت خود مبنی بر موعظه انجیل به تمام ملت ها را درک نمودند بلکه همچنین متوجه شدند که مسئول هستند تا به یکدیگر محبت و توجه کنند. اتحاد ایشان خود را در سخاوتمندی و حمایت متقابل در هم‌نشینی های محلی و بطور گسترده تر در میان جوامع کلیسایی نشان داده شد، حتی اگر مسافت های طولانی آنها را از هم جدا می ساخت.

« خیرخواهی ایشان شهادت داد که آنها فیض خدا را بیهوده دریافت نکرده بودند. چه چیزی جز تقدیس روح می توانست چنین سخاوتی بوجود آورد؟ در چشم مؤمنان و کافران، این معجزه فیض بود » - الن جی. وایت، Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, p. ۳۴۴.

شما و کلیسایان به چه روش هایی منفعت های سخاوتمندی نسبت به دیگران را تجربه نموده اید؟ یعنی، کسانی که به دیگران کمک می کنند، چه برکاتی دریافت می نمایند؟

۱۲ مرداد

جمعه

تفکری فراتر: از نوشته های الن جی وایت، « پنطیکاست »، صفحات ۳۵-۴۶، از کتاب اعمال رسولان.

« این سخاوت از طرف ایمان داران [در اعمال رسولان باب ۲ آیات ۴۴ و ۴۵ و باب ۴

آیات ۳۲ تا ۳۵] نتیجه عطاى روح القدس بود. ايمان آورندگان به انجيل داراي يك قلب و يك روح بودند. منافع ايشان مشترك بود - در مأموريتي كه به آنها سپرده شده بود توفيق وجود داشت؛ و در زندگي ايشان طمع جائي نداشت. محبت آنها براي برادرانشان و هدفى كه دنبال مى كردند از علاقه آنان براي پول و دارايي بيشتر بود. كارهاي آنها شهادتي بود بر اينكه براي روح بشر ارزش بيشترى نسبت به ثروت دنيوي قائل بودند.

« از اين رو، اين هميشه زماني خواهد بود كه روح خدا زندگي ما را در اختيار بگيرد. كساني كه قلبهايشان از محبت مسيح پر شده است، از الگوي او پيروي خواهند كرد كه بخاطر ما فقير شد تا ما از طريق فقر او ثروتمند شويم. پول، زمان و نفوذ - تمام عطايي كه از دستان خدا دريافت نموده ايم، تنها به عنوان وسيله اي براي پيشبرد كار انجيل ارزش خواهند داشت. در كليساي اوليه نيز اينگونه بود؛ و هنگامي كه در كليساي امروزي ديده مي شود كه با قدرت روح، اعضا ميل به مسائل دنيوي را از دست داده اند، و اينكه مايل هستند براي آشنائي هم نوعان خود با انجيل فداكادي كنند، حقيقت اعلام شده تأثيري قوي بر شنوندگان خواهد گذاشت » - الن جى. وايت، Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, pp. 70, 71

سوالاتي براي بحث

۱. بار ديگر عوامل موجود در درس اين هفته كه به ايجاد اتحادى كه كليساي اوليه تجربه نمود، كمك كرد را بخوانيد. ما به عنوان كليساي امروزي چگونه مي توانيم كارهاي مشابهي انجام دهيم؟ يعنى، ما در مقايسه با آنچه در ميان ايمانداران در آن زمان در جريان بود، چه كمبودي داريم؟
۲. الگوي اين سه كليساي اوليه عهد جديد كه براي كمك به فقرا در اورشليم سخاوت نشان دادند، بايد امروزه در كارهايمان مد نظر ما باشد؟ مسائل اجتماعي ديگر چطور؟ كليساهاي محلي چگونه مي توانند براي کاهش فقر و برآوردن ساير نيازهاي اساسي، در اجتماع نقش داشته باشند؟
۳. برخي از درسهايي كه مي توانيم از روايت غم انگيز حنانيا و سفيره بيازموزيم، كدامند؟ اهميت عبارت در اعمال رسولان باب ۵ آيه ۵ و باب ۵ آيه ۱۱ در مورد « ترس بزرگي » كه در رابطه با اين دو مرگ بر كليسا اعمال شد، چيست؟

خلاصه: كليساي اوليه رشدی سریع را تجربه نمود، زیرا حواریون عیسی با اراده، خود را برای عطاى وعده روح القدس آماده کرده بودند. هم نشینی و ايمان مشترك ايشان، وسيله اي بودند كه روح القدس براي آماده كردن قلبهايشان در پنطيكاست بكار برد. پس از پنطيكاست، روح القدس به تغيير دادن اين اجتماع جديد ادامه داد، آنگونه كه در سخاوتمندي ايشان در قبال يكديگر و رشد سريع كليسا نشان داده شده است.